

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1996.
БРОЈ 159. ГОДИНА VII

НАРОДНА ЕПСКА ПЕСМА

ТЕШКА БРУКА ДРАШКОВИЋА ВУКА

Кулу гради Драшковићу
Вуче,
а без куле могао до јуче.
Кулу гради од двадес'т
тавана,
испод сваког два комфорна
стана.
Кад је Вуче кулу довршио,
овако је кули беседио:
"Вита куло, прелепа и скупа,
жеља моја нескромна и
глупа,
потпуно ме узела под своје,
више не знам где је срце
моје?
Дал' у кули – гробници на
земљи
ил' прошлости кад сам био
левљи?
Народу сам ја обећ'о помно,
да ћу живот пробавити
скромно,
и живети како народ мора,
док се свима не укаже зора.
Жена моја да је Бог убије,
узе листак бијеле хартије,
па ми 'вако на хартији пише,
да живети са мном неће више,
у некаквом комфорноме
стану,
већ палату да има у плану.
Миријево предграђе без
сјаја,

у њем' живи сиротиња раја,
наш је ниво Кошутњак –
Дедиње,
где сељачке не залазе свиње.
Нисмо више оно што смо
били,
моћнији смо кад смо ближи
сили,
за то ћемо саградити дворца,
крај Слобиног личног
првоборца.
Оног што је у сред ноћи
бурне,
сазивао комисије журне,
и у позне ситне ноћне сате,
посланичке узим'о мандате.
Кад је Вуче саглед'о поруку,
он помисли на још једну
бруку:
Шта ће рећи народ и бирачи,
док Србију Слоба мори,
тлачи,
Вук Драшковић силне новце
арчи,
у зидине и намештај скупи,
а радници у парку на клупи,
са дечицом под ведрим су
небом,
њих четворо ридају за
хлебом?!
На митингу Вук је обећава'о,
а већ данас другачије меље,
ударо бригу на весеље,

запослио телохранитеље,
и служинчад и ноћне чуваре,
специјалце што чувају паре?
Вук се каје и богу се моли,
ал' не може жени да одоли,
па дозивље Рада неимара,
и његових тристотин зидара.
И 'вако му беседи уз пиво:
"Хоћу кућу к'о што ми је
ниво,
мало већу од Миркових вила,
с три нивоа и четири крила.
За послугу просторије ниже,
главног слугу мојој соби
ближе.
У ограду уведите струју,
на капију поставите гују,
нек се прича нек се
приповеда,
како "вучја" јазбина изгледа?
Проговара неимаре Раде:
"Чему Вуче толике ограде?
Од кога се ограђујеш брате,
Да заштитиш кућу од лопова,
нећеш моћи са седам топова,
не помажу уређаји страни,
Слобини их скужили
"јарани".
Нису они лопови од јуче,
и твоје ће похарати Вуче!
Потребна је заштита дебела,
теби Вуче треба цитадела,
јер иметак који си ти стек'о,

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

прочуо се, брате, на далеко.
 Кад довршиш причу тужног
 краја,
 навалиће сиротиња раја.
 Да испуниш дато обећање,
 отишла би кућа и имање.
 Обећ'о си код разних "барака"
 сваком плату 'иљаду марака.
 Седам пута (још) веће пензије,
 студентима веће стипендије.
 Сељацима да престане глоба,
 "Шведски стандард" то је рек'о
 Слоба
 ти си више заносио лички,
 па је народ чуо "амерички"!
 Кад је Вуче саслушао Рада,
 замало се не сруши к'о клада,
 косу чупа, крши беле руке,
 моралне га спадају муке,
 душа му се од живота дели,
 којем царству да се определи?
 Све што има поштено је стек'о,
 новинарски занат док је пек'о.
 Народ прича, ал' народ и лаже,
 да је "лову" стек'о преко Драже,
 то се само пријатељи шале,
 опрости им "Чича" – Бенерале!
 Друга мука Драшковића мори,
 како с женом да се договори,
 око тога ко је газда куће,
 нарочито кад су бреме вруће?
 Ал' ту Вуче беше срца мека,
 Даница га на језик дочека,
 па му 'вако беседи у браду:
 "Прва дама бићу ја у граду!
 Ова кула што је гледаш овде,
 куму Воји много очи боде.
 Ражестила, чујем Пешић
 Весну,
 још кад купим тај авион
 "Цесну",
 обоје ће у несвест да тресну.
 Биће Шешел' као млеко бео,
 кад зајашим ја Београд цео.
 А што, Вуче, за бираче
 бринеш,
 у кампањи када трипут
 зинеш,
 гласова ће милион да буде,
 само пљуни на честите људе.
 Слобу немој превише да
 дираш,
 Мирјану ћеш јако д'
 изнервираш,
 а сећаш се брада ти не расла,
 да ме она из затвора спас'ла?
 Пљуј по куму модерно је
 врло,
 грди кума док те служи грло.

Што промакне теби на
 трибини,
 неће мени у мојој "јазбини":
 Све полако, никуда не жури,
 "Српска реч" ће да га
 докусури"...
 "Аман жено, за Бога милога,
 остави се простаклука твога,
 зар поуку не извуче врућу,
 Радикали сликали нам кућу.
 Сliku деле народу за цабе,
 на лукавство гласове нам
 грабе.
 А кда народ види нашу кулу,
 на гласању добићемо нулу.
 Још кад чују кол'ко си се
 дигла,
 залутаће, жено, нека цигла,
 у прозоре велелепне наше,
 то кад чује француски аташе,
 на Западу шириће се брука,
 Српски народ каменов'о Вука!
 "Него жено", опет причу поче,
 "У својимо бар једно сироче,
 кућа нам је као тркалиште,
 а и Бог ће душу да нам иште.
 Пред изборе то је потез
 прави,
 страна штампа има да нас
 слави.
 Куму ћемо запушити уста,
 победа ће останут му пуста."
 Неће добро проћи наша
 "кула"
 када за њу дозна Мила Штула.
 "Не будали Вуче олињали,
 с милосрђем више се не
 хвали,
 није народ попушио "траву"
 с глупостима да му пуниш
 главу.
 Моја душа пуни комфор
 иште,
 а не неко дечје обданиште.
 Него гледај шта мајстори
 раде,
 знаш како се материјал
 краде?
 Зар не видиш очи изгубио,
 шта је Драган Томић урадио?
 Строго пази на ситницу
 сваку,
 по пројекту све хоћу у длаку.
 а избори ови када прођу,
 ево овде доградићу лоћу,
 да заседнем у кишноме дану,
 и нервирам Марковић
 Мирјану.
 Пусту народ пресела ти 'рана,

држ' се Вуче браће
 муслимана,
 и женицу своју слушај вазда,
 играј како свира страни
 газда.
 Видиш да нам традиција
 смета,
 не можемо против целог
 света.
 Сад пожури овенчај се
 славом,
 па ћеш и ти владати енклавом.
 Када прође ово стање густо,
 сво ћеш своје испољити
 знање,
 шетаћемо од бање до бање,
 тако ћемо заједно до гроба,
 после Слобе нека буде Слоба!
 Народу је и тако свеједно,
 научио (баш) да живи бедно,
 па промену приметио не би,
 зато, Вуче, брзо дођи себи,
 причај приче за дечицу малу,
 па све сутра окрени на шалу.
 Народ, Вуче, ништа не капира,
 увек игра како газда свира.
 Мани душу и небеског Цара,
 ни код њега не можеш без
 пара.
 Поштуј корак у врзином колу,
 јер смо душу продали ђаволу.
 А ако се греха много плашиш,
 увек можеш да се замонашиш,
 јер погледи твоји нису уски,
 ти бар умеш да се крстиш
 "руски"!

"Кад је Вуче саслушао Дану,
 светлица му пред очима
 плану,
 па се скрхан у висине вере,
 белој кули на горње пенцере.
 Прекрсти се и левом и
 десном,
 растаде се с природом
 обесном,
 скочи с куле ал' на ноге паде,
 Фала Богу здрав и жив остаде.
 Жив остаде на изборе оде,
 да с Ђинђићем бистре мути
 воде,
 па у мутном да улове "зеру"
 и продају веру за вечеру,
 а кад народ једном игру
 схвати,
 сетиће се "игру" да позлати.
 Да позлати или да наплати,
 шта да ради, сам ће народ
 знати?!

ПРОПАСТ КОМУНИЗМА СРПСКОГ

Боже мили на свему ти хвала,
Република Српска није пала,
а зинула и врана и ала,
да јој нових зада триста зала.
Са запада Америка прети,
Београд се окомио клети,
Републику Српску да
поништи
Холбрук прети, Милошевић
вришти,
обојица Алији помажу
с авнојевском државом се
слажу.
Овај први демократа дрски
поништава идентитет српски.
Онај други без трунке морала
Српској смишља нових
триста зала.
Кандидате Српској смешне
нуди,
своје људе наопаких ћуди.
Комунисту Радишића Живка,
и Радића којег љуља
"шљивка",
што се трезни сваког трећег
лета,
што западу српство оклевета.

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Огњен Михајловић

Редакција

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Марина Јочић,
Драгољуб Стаменковић

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић,

Шеф дистрибуције
Зоран Дражиловић

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Штампа:
Штампариија ЕТИКЕТА
Коњевини – 32000 Чачак, тел. 032/53-949

И још неке леваке из ЈУЛ-а
да се створи изборна гунгула,
па да ласно изборе украду
и још једну приреде параду.
Кад то чуше Радикали српски
шта спремају комунисти
мрски
поскакаше на ноге лагане
Српску бране од Слобе
Сатане.
Упалише лагана аута
па се дугог до'ватише пута.
Кад с истока јарко сунце
сину,
Радикали пребродише
Дрину.
У Бијељини народа к'о плеве,
нигде нема те опције леве.
Из буцака тек се један јави,
ал' кад Шешељ поче да га
млави,
он утече ИФОРУ у крила,
да га брани нечастива сила.
Бањалука дочека војводу,
к'о хероја – борца за слободу,
кад сагледа Шешељевоу групу,
бежи Радић у мишију рупу.
Ал' му Шешељ не опрашта
старо,
што је пијан српски народ
вар'о,
па беседи из грла бијела,
одјекује Бањалука цела:
"Браћо Срби мученици доба,
овог "јаду" посл'о вам је
Слоба,
обук'о га све у рухо ново
о назатку да вам држи слово,
још га штити својом
полицијом,
ал' не посла буре са ракијом,
па Радићу понестаде снаге,
без чашице миле му и драге.
Док гледате Радићеву слику,
питајте се што у Америку,
свога сина Радић посла вани,
кад је Српску требао да
брани?
Радишићу к'о да нешто фали,
обадва му сина радикали.

Браћо Срби превршила мера,
од издаје генерала Гвера.
Тај је Радић рушио цамије,
за опроштај сад моли
"балије".
Народ кличе Шешељу и Томи,
памерно ће народ да преломи,
издајнике жигосаће редом,
са црвеном раскрстиће бедом.
Ал' керови Билтови вандала,
свуд шпијуне своје
разаслали,
па вребају шта Срби говоре,
како да им пониште изборе?
Ал' су Србљи натприродна
бића,
свуд постери Вука Караџића,
једина му у имену мана,
а презиме к'о у Радована,
па кад народ изађе да бира,
ту је постер да га асоцира.
Тек да видиш у бирачкој
маси,
чега су се досетили "власи",
под маскама Радована двеста,
шетају се од места до места.
ИФОР слуђен не зна шта се
збива,
под којом се прави "Рака"
скрива?
А младићи Богом даровани,
све к'о један српски
Радовани.
Кад то виде Слоба комуниста
он упосли нових слугу
триста,
преко Дрине помоћу
сплавова,
пребацише двадесет цакова.
Та могли су и пре три дана
стићи,
ти Слобини лажњаци –
листићи,
нема Слоба толико хартије,
нит слугана црвене партије,
колико је српских патриота,
колика је Божија доброта,
да их макну с политичке
сцене
Мирјанине – Слобине хијене.

Не помаже Драшковић и
 Дана,
 верне слуге браће
 муслимана,
 Слобин лакеј ил' дворска
 будала,
 стара рага Шпиљакових
 штала
 Не помаже Карл Билтова
 претња,
 са маскама наставља се
 шетња
 нек свет види боље са свих
 страна,
 колико је у нас Радована?
 Слоба Миру не може да
 смири:
 "какви су то у Српској
 вампири"?
 "наши воде" Слоба виче
 страсно,

"изгубе ли умрећу напрасно"!
 Тад телефон илузију скрати,
 око Слобе сва се багра сјати,
 стиг'о абер Слобиној
 Мирјани,
 комунизму одбројани дани.
 Победила Биљана и Српска,
 она што је Слоби много
 мрска,
 а Мирјани још више од тога,
 јер Биљана верује у Бога.
 Вук Драшковић преблед'о у
 лицу,
 радов'о се српском
 "Аушвицу"
 подржав'о српску тачку слабу,
 како ће сад Алији на "ћабу"?
 А сви они што пред Слобом
 пузе,
 низ образе лију горке сузе,
 шта ако се овде народ сети

и у позни час се опамети
 па онако просто к'о из шале,
 свој глас дадне баш за
 Радикале?
 Што од шале кад је збиља
 боља,
 бирачка је баш потребна
 воља
 препознати правога на листи,
 да Србију од шљама очисти.
 Не рецимо сутра нисмо
 знали,
 шта су могли српски
 радикали?
 У Србији све је мање хлеба,
 ко то рече да баш "ТАКО
 ТРЕБА"?
 Памти народ ко му је то рек'о,
 па ако се још није опеко'о,
 нек се пати к'о без душе
 робље,
 док га Слоба не смести на
 гробље,
 Нека гласа Вука и Даницу,
 нек потури главу на кланицу,
 јер са Слобом Вук је врло
 блиско,
 пола пара државних је
 списк'о,
 да сачува режим од пропасти,
 и да Слобу остави на власти.
 Кућа нова од триста квадрата,
 за издају од Слобе му плата,
 јадном Вуку хашком
 достављачу,
 што моралну има страну
 јачу,
 с Угљанином побратим је
 прави,
 Карацићу радио о глави.
 Види народ ко се с киме
 дружи,
 и шта стварно ко може да
 пружи.
 Радикали нуде праве ствари,
 а шта нуде српски лешинари?
 Видљиво је и у овој тами,
 па ко неће у ропству да чами
 нек не слуша ове што се хвале,
 већ нек гласа Српске
 Радикале.

Народне епске песме
 од народа чуо па прибележио:
 народу блиски,
 Миодраг Томић – Стублински